

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**Nr 3224 van 26 oktober 2007
in de zaak X / Ilde kamer**

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken.

DE WND. VOORZITTER VAN DE Ilde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, van Slowaakse nationaliteit, op 23 augustus 2007 heeft ingediend om de nietigverklaring en de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken van 14 augustus 2007 houdende de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 14 september 2007, verzonden 17 september 2007, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 oktober 2007 om 9 uur 30.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. WILLEMS loco advocaat E. TRIAU die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS loco advocaat E. MATTERNE die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak:

1.1. Op 15 maart 2007 dient verzoeker een vestigingsaanvraag in functie van zijn in België verblijvende ouders in.

1.2. Op 14 augustus 2007 werd een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten getroffen, die aan verzoeker op 16 augustus 2007 betekend werd.

Dit vormt de bestreden beslissing.

2. Over de procedure

2.1. Verzoeker vraagt het voordeel van de kosteloze rechtsbijstand en verwijst hierbij naar artikel 33, vierde lid, van het koninklijk besluit van 30 november 2006.

2.2. In de huidige stand van zaken heeft de Raad geen bevoegdheid om zich uit te spreken over een verzoek betreffende het verlenen van de kosteloze rechtsbijstand. Verzoeker kan zich niet dienstig beroepen op het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State. Artikel 2 van dit besluit stelt uitdrukkelijk dat het besluit van toepassing is op de cassatieberoepen ingesteld met toepassing van artikel 14, § 2, van de gecoördineerde wetten tegen beslissingen gewezen in betwiste zaken door een rechtscollège.

Op verzoekers vraag kan derhalve niet ingegaan worden.

3. Over de ontvankelijkheid van het beroep

3.1. De verwerende partij acht het verzoekschrift nietig. Zij wijst erop dat artikel 39/69, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) stipuleert dat het verzoekschrift onder meer moet vermelden op straffe van nietigheid: *4° een uiteenzetting van de feiten en de middelen die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen (...)*. Verweerder wijst erop dat verzoeker nagelaten heeft een afdoende uiteenzetting te geven van de feiten en de middelen en stelt dat derhalve het ingesteld schorsings-en annulatieberoep onontvankelijk is.

3.2. De in artikel 39/69, §1, van de voormelde wet van 15 december 1980, op straffe van nietigheid voorgeschreven vermeldingen van een verzoekschrift, dienen ervoor te zorgen dat de procesgang op een vlotte wijze gebeurt en dat de verwerende partij zijn rechten van verdediging naar behoren kan uitvoeren. Dit maakt dat sommige van deze vermeldingen gelet op het doel ervan enigszins soepel kunnen worden geïnterpreteerd in die zin dat de minste miskennis of verzuim ervan niet tot de nietigheid van het beroep moet leiden en dat het dus relatieve nietigheden betreffen en geen absolute nietigheden.

3.3. De ratio legis van de uiteenzetting van de feiten, voorgeschreven door artikel 39/69, §1, van de vreemdelingenwet, is het recht van verdediging vrijwaren van de verwerende partij. Die rechten van verdediging zijn geschonden indien de verzoekende partij niet aanwijst welke van de haar bekende feiten zij relevant acht ter ondersteuning van haar beroep. Uit de inleiding van zijn verzoekschrift blijkt dat verzoeker wel degelijk enkele feiten inroept ter ondersteuning van zijn beroep. Verder stelt de Raad vast dat verzoeker wel degelijk een middel opwerpt, namelijk de schending van het redelijkheidsbeginsel. De verwerende partij heeft trouwens niet

nagelaten verweer te ontwikkelen aangaande de schending van bovenvermeld beginsel, zodat het recht van verdediging gevrijwaard werd.

De eerste exceptie wordt derhalve verworpen.

3.4. Verweerder voert aan dat verzoeker geen ernstig middel ontwikkelt. Verweerder stelt dat verzoeker bovendien niet op basis van concrete gegevens aantoont dat hij een moeilijk te herstellen ernstig nadeel zal ondervinden bij de onmiddellijke uitvoering van de aangevochten administratieve beslissing.

3.5. Voor wat betreft de opgeworpen exceptie aangaande het ernstig middel en het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel, bestaat er geen noodzaak om hierover uitspraak te doen. Een onderzoek hiervan en een uitspraak hierover is slechts noodzakelijk indien zou blijken dat de grondvoorwaarden voor het toewijzen van de vordering tot schorsing vervuld zijn, wat, zoals hierna zal blijken, te dezen niet het geval is.

4. Over de gegrondheid van het beroep.

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

4.1. In een enig middel werpt verzoeker de schending op van het redelijkheidsbeginsel. Verzoeker stelt dat hij het voorwerp is van een nazorgcontract, zoals voorzien door de wet op de bescherming van de persoon met een geestesziekte, dat ingaat op 19 juli 2007 en dat eindigt op 14 april 2008. Verzoeker benadrukt dat hij onmogelijk gedwongen kan worden het grondgebied te verlaten. Verzoeker stelt dat hem dan alle noodzakelijke en therapeutische steun ontnomen zal worden en dat het evenmin zeker is dat hij in zijn geboorteland de nodige begeleiding zal krijgen. Verzoeker vervolgt dat het onttrekken van verzoeker aan de familiebanden die hij heeft met zijn ouders, waar hij momenteel bijwoont, volkomen disproportioneel is, zeker gelet op zijn geestestoestand. Verder stelt verzoeker dat hij voor de volledigheid ook de gezinsinkomsten bewijst, waarvan de bestreden beslissing stelt dat ze niet bewezen zijn.

4.2. Verweerder werpt op dat het middel onontvankelijk is, aangezien verzoeker geen duidelijke omschrijving geeft van de rechtsregel die geschonden wordt geacht.

4.3. Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift niet formeel naar de schending van een bepaalde rechtsregel. De aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel is een rechtsmiddel en de formulering van het verzoekschrift laat er ook geen twijfel over bestaan dat dit het centrale punt vormt van de betwisting. Blijkens de nota heeft verweerder zich in het onderhavige dossier verdedigd op de schending van het redelijkheidsbeginsel. De opwerping van verweerder dat het middel onontvankelijk is, wordt derhalve niet aanvaard.

4.4. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 15 maart 2007 een vestigingsaanvraag indiende in functie van zijn Slowaakse ouders die in België verblijven.

4.5. In een brief van 30 maart 2007, aan verzoeker betekend op 12 april 2007, preciseert de gemachtigde van de Minister via de bevoegde burgemeester dat verzoeker de volgende documenten dient voor te leggen:

- a) bewijzen dat de betrokkene reeds zes maanden voor zijn aanvraag tot vestiging bij de Slowaakse ascendent woonde en ten laste was. Indien betrokkene op een ander adres woonde: bewijzen dat voor betrokkene de volgende kosten werden vergoed

- door de persoon in functie van wie de aanvraag tot vestiging ingediend werd, bijv. betalen van de huur, elektriciteit, water, gas...enz. ;
- b) bewijs dat betrokkene tijdens zijn verblijf in België (periode van 6 maanden voor het indienen van de AV) niet ten laste was van het OCMW;
 - c) bewijs van onvermogen in het land van herkomst/verklaring van de bevoegde autoriteiten van het land van herkomst dat betrokkene daar noch over inkomsten, noch over onroerende goederen beschikte;
 - d) bewijs van nominale financiële stortingen van de ascendent t.a.v. betrokkene in het land van herkomst (periode voor de AV);
 - e) bewijs van inkomsten van de Slowaakse ascendent (werkgeversattest met de geldigheidsduur + recente loonfiches, inkomsten OCMW, RVA, ziekteuitkeringen,...) en van die van alle overige leden van het gezin.
 - f) Samenstelling van het gezin van de ascendent.

4.6. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 18 juli 2007 een aanvraag tot verblijf indiende bij de burgemeester op grond van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet). In deze aanvraag verwijst verzoeker naar zijn medische problemen en naar het in punt 4.1. vermeld nazorgcontract. Uit het administratief dossier blijkt tevens dat dit verzoek door het bevoegd gemeentebestuur aan de gemachtigde van de Minister overgemaakt werd op 23 augustus 2007. Hieruit blijkt dat op het ogenblik dat de bestreden beslissing getroffen werd, de gemachtigde van de Minister niet op de hoogte kon zijn van de medische problemen van verzoeker en er derhalve geen rekening mee kon houden. Verzoeker kan dan ook niet dienstig verwijzen naar deze medische redenen in zijn verzoekschrift om te stellen dat de bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel schendt en dat het disproportioneel is om hem, gelet op zijn geestestoestand, te onttrekken aan zijn ouders. Uit het administratief dossier blijkt dat de meeste van de in punt 4.3. gevraagde bewijzen niet werden neergelegd door verzoeker. Conform artikel 69 septies, §3, van de vreemdelingenwet, diende de gemachtigde van de Minister het verblijf te weigeren en verzoeker het bevel te geven om het grondgebied te verlaten, aangezien vastgesteld werd dat verzoeker de aan zijn vestigingsaanvraag gestelde voorwaarden niet vervult. Op de bij het verzoekschrift gevoegde stukken die opgesteld werden door het OCMW van Leuven vermag de Raad geen acht te slaan, aangezien zij niet ter kennis gebracht werden van de gemachtigde van de Minister voordat hij de bestreden beslissing trof.

4.7. De verzoekende partij heeft geen gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring behandeld.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig oktober tweeduizend en zeven door:

mevr. M. EKKA, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. L. JANS, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. JANS.

M. EKKA.